

РЕШЕНИЕ

№ 38857

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4870** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 54, ал. 6 от Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР).
Образувано е по жалба на М. Л. М., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. П. И.-Г. и адв. Н. Й. К., срещу Заповед № 18-12873/16.11.2023 г. на началника на Служба по геодезия, картография и кадастър С. (СГКК – С.), с която е одобрено изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) на [населено място], ЕКАТТЕ 68134, общ. Столична, състоящо се в заличаване на ПИ 68134.4325.9404 и нанасяне на нови ПИ 68134.4325.9520 и ПИ 68134.4325.9521.

Жалбоподателят иска обявяване на нищожността на заповедта, евентуално отмяната ѝ като незаконосъобразна. Поддържа, че процесната заповед е издадена при наличие на влязло в сила съдебно решение, с което е отхвърлен искът на З. Т. Т. и Е. И. Т. да бъдат признати за собственици на имот пл. № 175 по нотариален акт (НА) № 37/1993 г. Според жалбоподателя, СГКК е нанесла именно имот, съответстващ на имот пл. № 175, като собственост на Трендафилови въз основа на същия НА. Поддържа се още наличие на спор за материално право, липса на мотиви, нарушение на административнопроизводствените правила, ненадлежно уведомяване и засягане на имота на наследниците на М. З. М.. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът — началникът на СГКК - С., оспорва жалбата като просрочена и неоснователна. В представения писмен отговор (становище) по изпращане на преписката от 12.05.2025 г. поддържа, че заповедта е правилна и законосъобразна. Не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Д. З. Т., чрез адв. В. К., поддържа възражение за недопустимост на

жалбата поради просрочие. Оспорва твърдението за нищожност. Сочи, че решението от 2010 г. не установява положително право на собственост на наследниците на М. М. върху имот пл. № 175 и че е налице висящ гражданскоправен спор по гр. д. № 28804/2025 г. на СРС, 182 състав. В представената по делото писмена защита оспорва заключението на съдебно-техническата експертиза (СТЕ). Не претендира разноски. Моли съда да остави без уважение искането за присъждане на съдебни разноски в полза на жалбоподателя. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Заинтересованата страна - Д. С. Б., редовно уведомена за производството, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. С молба от 03.10.2025 г. същата заявява, че се е запознала с жалбата и материалите по делото, поддържа жалбата и направените с нея искания, не сочи доказателства и е упълномощила адв. Н. К. за процесуално представителство по делото.

Заинтересованите страни - Р. И. М., Е. С. М., В. Х. М., Е. И. М. и Х. И. М. са редовно уведомени, не се представляват и не изразяват становище по оспорването.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Кадастралната карта и кадастралните регистри за процесната територия са одобрени със Заповед № РД-18-74/20.10.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК.

На 25.03.1993 г. З. Т. Т. и Е. И. Т. са придобили по договор за покупко-продажба празно дворно място извън регулация, с площ 1000 кв.м, съставляващо имот пл. № 175, нанесен в кадастрален лист 397 по кадастралния план на [населено място],[жк], местност „Д. - Лозище“, въз основа на НА № 37/1993 г.

С Решение № Р44ГБ/30.06.1993 г. на Поземлена комисия в общ. О. купел (ПК О. купел) е възстановено на наследниците на М. З. М. правото на собственост върху нива от 5,700 дка, представляваща имот № 931 по кадастрален план от 1943 г., в землището на Горна баня, местност „Лозище“.

През 1997 г. и 1998 г. ПК е постановила последващи решения относно същия имот, с които е променян обемът на възстановената площ. С решение от 21.12.1998 г. на СРС по гр. д. № 1940/1998 г., потвърдено с решение от 03.08.1999 г. на СГС по адм. д. № 17/1999 г., е прието, че имотът вече е възстановен с влязлото в сила решение от 30.06.1993 г., поради което последващото пререшаване е недопустимо.

С решение от 30.12.2004 г. на СРС, 44 състав, по гр. д. № 20438/2003 г. е признато за установено по отношение на част от наследниците на М. З. М., че Е. Л. М. (трето за настоящия спор лице) е собственик по силата на договор за дарение, обективиран в нотариален акт № 25/1997 г., на част от неурегулирано празно дворно място, съставляващо имот пл. № 324. Това решение се споменава за пълнота на фактическата хронология по стария имот № 931, но не е пряко релевантно по оспорената заповед.

С Решение от 31.05.2010 г. на СРС, ГО, 34 състав, постановено по гр. д. № 44390/2009 г., влязло в сила на 07.04.2011 г., е отхвърлен предявеният от З. Т. Т. и Е. И. Т. срещу наследниците на М. З. М. положителен установителен иск за собственост върху имот пл. № 175, кад. лист 397, с площ 1000 кв.м, основан на НА № 37/1993 г.

Към момента на започване на процесното административно производство в КККР е съществувал ПИ 68134.4325.9404, с площ 2051 кв.м., записан на наследниците на М. З. М., като в кадастралния регистър като документ е посочено съдебното решение от 31.05.2010 г. Именно този имот е предмет на последващото искано изменение.

На 25.10.2022 г. по възлагане на З. Т. Т. е внесен проект за изменение на КККР със завление № 01-621865/25.10.2022 г., изработен от правоспособно лице, с цел в обхвата на ПИ 68134.4325.9404 да

бъде отразен имот, съответстващ на имот пл. № 175, кад. лист 397, описан в НА № 37/1993 г. Първоначално проектът е разглеждан във връзка с твърдяна явна фактическа грешка (ЯФГ). С уведомление от 19.12.2022 г. СГКК – С. е дала указания за отстраняване на недостатъци и за представяне на допълнителни данни и материали.

С протокол № 21-949 от 29.03.2023 г. комисията при СГКК е върнала проекта за изясняване на фактическата обстановка, като е приела, че следва да се съберат данни от ОСЗ относно възстановяването на имота на наследниците на М. З. М..

След постъпване на данните от ОСЗ е съставен протокол № 21-1763 от 08.06.2023 г., с който комисията не е приела проекта като проект за остраниране на ЯФГ, а е констатирала, че ПИ 68134.4325.9404 попада върху стар имот № 931, кад. листове 396 и 397 по стария кадастрален план на [населено място] от 1943 г., възстановен на наследниците на М. с решение № Р44ГБ/30.06.1993 г. на ПК О. купел. В протокола е прието, че не е налице ЯФГ, а грешка в кадастралната карта, която следва да се процедира по реда на чл. 54 ЗКИР.

На 12.06.2023 г. СГКК – С. е издала Удостоверение № 25-171979 за приемане на проект за изменение на КККР. Това удостоверение не одобрява самото изменение и не разрешава спор за собственост, а удостоверява, че проектът е приет като техническа основа за последващо процедиране за изменение по реда на изменение по реда на чл. 54 ЗКИР.

На 13.06.2023 г. З. Т. Т. и Е. И. Т. са подали до СГКК – С. заявление с вх. № 01-332336 за извършване на изменение на КККР въз основа на приетия проект и НА № 37/1993 г. Въз основа на това заявление е издадена скица-проект № 15-893966/18.08.2023 г., а впоследствие и процесната заповед.

Със Заповед № 18-12873/16.11.2023 г. началникът на СГКК - С. е одобрил изменение на КККР, състоящо се в: 1./ заличаване на ПИ 68134.4325.9404, с площ 2051 кв.м, записан на наследниците на М. З. М.; 2./ нанасяне на ПИ 68134.4325.9520, с площ 1013 кв.м, в съответствие с границите на имот планоснимачен номер 175, кад. лист 397, записан като собственост на З. Т. Т. и Е. И. Т. въз основа на нотариален акт № 37/1993 г. и 3./ нанасяне на ПИ 68134.4325.9521, с площ 1038 кв.м, записан като собственост на наследниците на М. З. М..

В административното производство са изпращани уведомления до заинтересованите лица. По отношение на М. М. са налице данни за известен постоянен и настоящ адрес на [улица], район „В.“. По преписката са приложени върнати пощенски пратки, включително пратка, върната като непотърсена, както и известие, в което името и районът са изписани некоректно. Има и данни за публично уведомяване чрез поставяне на табло и публикуване на електронната страница на АГКК за периода 31.01.2024 г. – 08.02.2024 г.

След издаване на заповедта, с нотариален акт от 10.05.2024 г., Д. З. Т. е придобил ПИ 68134.4325.9520 от З. Т. Т. и Е. И. Т..

Жалбата срещу заповедта е регистрирана при СГКК с № 29-24/14.02.2025 г. В нея М. М. е поискал главно обявяване на нищожността на заповедта, евентуално нейната отмяна като незаконосъобразна.

По делото е назначена и приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ), изготвена от вещото лице Т. И. А.. В съдебното заседание на 24.09.2026 г. вещото лице поддържа заключението си, страните не поставят въпроси, а съдът приема заключението като обективно и обосновано.

Съдът кредитира заключението в техническата му част, доколкото същото е изготвено след съпоставка на данните от кадастралната карта, скицата-проект, НА № 37/1993 г., реституционните решения и съдебните решения, приложени по делото.

От заключението се установява, че процесното изменение, одобрено със Заповед № 18-12873/16.11.2023 г., се състои в нанасяне на ПИ 68134.4325.9520 в съответствие с границите на

имот пл. № 175, кад. лист 397 от кадастралния план на [населено място],[жк], местност „Д. - Лозище“. Това съвпада с индивидуализацията на имота, описан в НА № 37/1993 г., на който се позовават З. Т. Т. и Е. И. Т..

Тази констатация е съществена, защото именно имот пл. № 175 по НА № 37/1993 г. е бил предмет на гр. д. № 44390/2009 г. на СРС, ГО, 34 състав, приключило с Решение от 31.05.2010 г., влязло в сила на 07.04.2011 г. С това решение е отхвърлен положителният установителен иск на З. и Е. Трендафилови срещу наследниците на М. З. М. за установяване на собственост върху същия имот по същия нотариален акт.

Експертизата установява още, че новонанесеният ПИ 68134.4325.9520 е обособен от площта на заличения ПИ 68134.4325.9404, който преди изменението е бил записан в КККР на наследниците на М. З. М.. Следователно процесното изменение не представлява само техническо уточнение на данни в кадастралния регистър, а води до заличаване на съществуващ кадастрален обект и до обособяване на два нови имота — ПИ 68134.4325.9520 и ПИ 68134.4325.9521.

Вещото лице е посочило, че ПИ 68134.4325.9521 представлява остатък от заличения ПИ 68134.4325.9404 след нанасянето на ПИ 68134.4325.9520, като е с неправилна форма и широчина в средната си част между 6 и 8 метра. Тази констатация има значение за фактическите последици от заповедта, но не е самостоятелно основание за извода за нищожност. Възможността за целесъобразно използване, урегулиране или застрояване на остатъчния имот се преценява по реда на устройственото законодателство, а не в производството по изменение на КККР.

Заклучението установява и че изменението е технически изпълнимо, т.е. че налице са проект, координати и геодезически данни, въз основа на които новите обекти могат да бъдат нанесени в кадастралната карта. Това обаче не означава, че заповедта е законосъобразна. Техническата годност на проекта е само една от предпоставките за процедиране на изменение на КККР. Съгласно чл. 54, ал. 1 ЗКИР непълнотата или грешката се поправя въз основа на писмени доказателства и проект за изменение, но когато непълнотата или грешката е свързана със спор за материално право, тя се отстранява след решаване на спора по съдебен ред.

Същият подход е възприет и в чл. 70, ал. 3 и ал. 4 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри (Наредбата). Началникът на СГКК издава заповед за изменение, когато искането е основателно и от събраните документи еднозначно се определят местоположението и границите на имотите; при установяване на спор за материално право се издава отказ. Отказ се издава и когато отстраняването на непълнота или грешка е свързано със спор за материално право или когато от събраните документи не може еднозначно да се определи местоположението и границите на имотите.

Проектът за изменение трябва да съдържа техническите данни и документи, посочени в чл. 75 от Наредбата, включително проектни данни, материали от геодезически измервания, документи, удостоверяващи основанието за исканото изменение, и обяснителна записка. Геодезическите измервания и означаването на граници по чл. 73 от наредбата имат техническо значение и не могат да заместят преценката дали съществува противопоставим спор за материално право или влязло в сила съдебно решение, което пречатства исканото изменение.

Поради това съдът приема, че изводът на вещото лице за техническа допустимост на изменението не оборва извода за нищожност. Техническата допустимост доказва, че проектът може да бъде нанесен като геометрия и координати, но не доказва, че административният орган е могъл валидно да запише ПИ 68134.4325.9520 като собственост на З. и Е. Трендафилови въз основа на нотариален акт № 37/1993 г., след като с влязло в сила съдебно решение е отхвърлен искът им за собственост върху същия имот по същия нотариален акт.

Съдът не възприема правните квалификации, съдържащи се в заключението, доколкото вещото лице е използвало изрази, че изменението е „в противоречие“ със съдебни решения. Преценката дали е налице противоречие с влязло в сила съдебно решение по смисъла на чл. 177, ал. 2 АПК е правна и принадлежи единствено на съда. Заключение се кредитира относно техническите факти — идентичността на ПИ 68134.4325.9520 с имот пл. № 175, попадането му в обхвата на заличения ПИ 68134.4325.9404, обособяването на остатъчния ПИ 68134.4325.9521 и техническата изпълнимост на проекта.

При тези данни експертизата подкрепя, а не разколебава извода на съда, че процесната заповед постига кадастрален резултат, несъвместим с влязлото в сила Решение от 31.05.2010 г. на СРС.

По делото е приложено и разпореждане от 16.04.2026 г. по гр. д. № 28804/2025 г. на СРС, 182 състав, от което се установява, че наследници на М. М. са предявили иск по чл. 108 ЗС срещу З., Е. и Д. Трендафилови, а Д. Т. е предявил насрещен установителен иск за собственост върху ПИ 68134.4325.9520, основан на правна сделка и придобивна давност.

За установяване на спорните факти по делото от съда са приети писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка по издаването на оспорения административен акт, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

Други доказателства, относими за предмета на делото, не са ангажирани.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Оспорва се индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл. 145 и сл. АПК. Жалбоподателят има правен интерес от оспорването, тъй като процесната заповед заличава ПИ 68134.4325.9404, записан на наследниците на М. З. М., и обособява от неговата площ нов ПИ 68134.4325.9520, записан на други лица. Право да оспорват административния акт имат лицата, чиито права или законни интереси са нарушени или застрашени от него (чл. 147, АПК). Възражението на ответника и на заинтересованата страна Д. З. Т. за просрочие не води до недопустимост на производството. Жалбата съдържа изрично главно искане за обявяване на нищожност. Административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето, а съдът следи служебно за нищожност и може да я обяви и след изтичане на срока за оспорване (чл. 149, ал. 5 АПК, чл. 168, АПК).

Заповедта е издадена от началника на СГКК – С., т.е. от орган, който по принцип е компетентен да одобрява изменения на КККР по чл. 54 ЗКИР. Не се установява порок на материална или териториална компетентност.

Актът е в писмена форма и съдържа диспозитив относно заличаване и нанасяне на кадастрални обекти. Решаващият порок не е формална липса на писмен акт, а противоречието с влязло в сила съдебно решение, както и одобряването на изменение при наличие на спор за материално право, без мотивирана преценка на събраните доказателства.

По главното искане за нищожност съдът приема, че същото е основателно, а съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. В практиката на ВАС се приема, че тази хипотеза е налице, когато след влизане в сила на съдебното решение административният орган издаде акт, който е в пряко противоречие със съдебното решение и с неговото обвързващо действие (вж. Решение № 9816 от 15.10.2025 г. по адм. д. № 3718/2025 г., II отд. на ВАС). Нищожен е и акт, с който при същите фактически основания се разпореждат същите

права в несъответствие с влязлото в сила съдебно разрешение (Решение № 7706 от 11.07.2023 г. по адм. д. № 10674/2021 г., II отд. на ВАС, Решение № 6737 от 30.05.2017 г. по адм. д. № 5538/2016 г., VI отд. на ВАС).

В случая са налице предпоставките на чл. 177, ал. 2 АПК. С Решение от 31.05.2010 г. на СРС, ГО, 34 състав, влязло в сила на 07.04.2011 г., е отхвърлен искът на З. Т. Т. и Е. И. Т. срещу наследниците на М. З. М. за установяване, че ищците са собственици на имот пл. № 175, кад. лист 397, с площ 1000 кв.м, по силата на НА № 37/1993 г.

Процесната заповед, издадена след влизане в сила на това съдебно решение, нанася ПИ 68134.4325.9520 именно „в съответствие с границите на имот планоснимачен номер 175, кад. лист 397“ и го записва като собственост на З. Т. Т. и Е. И. Т. въз основа на същия НА № 37/1993 г. Следователно административният орган е придал кадастрално действие на право, което вече е било отречено като установено между същите спореци страни и по същото основание. Противоречието не се състои в това, че решението от 2010 г. положително признава собственост на наследниците на М. М. върху имот пл. № 175. Такъв положителен установителен диспозитив решението не съдържа. Противоречието се състои в това, че административният орган е записал като собственици З. и Е. Трендафилови върху същия имот и въз основа на същия НА, при положение че установителният им иск за това право е бил отхвърлен с влязло в сила съдебно решение.

КККР не създават и не прехвърлят вещни права. Това обаче не освобождава органа по кадастъра от задължението да зачете влязло в сила съдебно решение, когато представеният документ за собственост е бил предмет на вече разрешен съдебен спор между лицата, чиито права се засягат. Производството по изменение на КККР не може да служи като способ за заобикаляне на силата на пресъдено нещо.

Неоснователно е възражението на заинтересованата страна Д. З. Т., че липсата на положителен установителен диспозитив в полза на наследниците на М. М. изключва приложението на чл. 177, ал. 2 АПК. За приложението на тази разпоредба е достатъчно административният акт да постига резултат, който е несъвместим с влязлото в сила съдебно решение. В случая решението е отрекло като установено правото на З. и Е. Трендафилови върху имот пл. № 175 по НА № 37/1993 г., а процесната заповед ги записва като собственици на имот, съответстващ на същия имот пл. № 175, въз основа на същия нотариален акт.

Последващото придобиване на ПИ 68134.4325.9520 от Д. З. Т. с нотариален акт от 10.05.2024 г. е ирелевантно за валидността на процесната заповед към момента на издаването ѝ. Той е последващ приобретател от лицата, чието право върху имот пл. № 175 по НА № 37/1993 г. е било отречено като установено спрямо наследниците на М. М.. Последващата сделка не може да санира административен акт, който още при издаването си противоречи на влязло в сила съдебно решение.

Висящото гр. д. № 28804/2025 г. на СРС, 182 състав, също не променя извода за нищожност. Това производство е образувано след издаването на процесната заповед и не може да легитимира административния акт към 16.11.2023 г. Въпросите за придобивна давност, владение, подобрения, поставени обекти и противопоставимост на последващи сделки подлежат на преценка от гражданския съд, но не преодоляват противоречието между процесната заповед и влязлото в сила решение от 2010 г.

Съдът кредитира СТЕ относно техническите факти, че новонанесеният ПИ 68134.4325.9520 съответства на имот пл. № 175, че този имот е обособен от площта на заличения ПИ 68134.4325.9404, че площта на имот пл. № 175 попада в обхвата на възстановения имот на наследниците на М. М., както и че изменението засяга именно площта, относима към съдебното

решение от 31.05.2010 г. Възраженията срещу заключението не налагат неговото изключване. В съдебното заседание страните не са поставили въпроси към вещото лице и не са поискали допълнителна или повторна експертиза. Правните изводи относно действието на съдебното решение и валидността на административния акт не се извеждат от експертизата, а от съда.

Заличаването на ПИ 68134.4325.9404 и нанасянето на ПИ 68134.4325.9521 са обусловени от нанасянето на ПИ 68134.4325.9520 като имот пл. № 175, записан на З. и Е. Трендафилови. Тези части на заповедта не представляват самостоятелни и отделими волеизявления, които биха могли да останат в сила независимо от нищожността на нанасянето на ПИ 68134.4325.9520. Ето защо порокът обхваща цялата заповед.

С оглед достигнатия извод за нищожност съдът счита, че не следва да разглежда евентуалното искане за отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК задължава съда да провери оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава с доводите на оспорващия, а ал. 2 на същия член задължава съда да обяви нищожността на акта и без да е направено искане за това. Когато съдът установи нищожност, той постановява един от резултатите по чл. 172, ал. 2 АПК - обявяване на нищожността, а не отмяна на акта като унищожаване. Ето защо съдът обсъжда процесуалните, материалноправните и техническите обстоятелства само доколкото те са относими към извода за нищожност по чл. 177, ал. 2 АПК. Не е необходимо да се формира отделен условен извод, че при липса на нищожност заповедта би подлежала на отмяна по чл. 146 АПК. Такъв извод би имал характер на алтернативно произнасяне по евентуалното искане, което не следва да се разглежда след уважаване на главното искане за обявяване на нищожността. Данните за техническа изпълнимост на проекта, за начина на уведомяване, за обсъждането на доказателствата в административното производство и за наличието на спор за материално право се преценяват единствено като част от фактическата основа, въз основа на която съдът установява, че административният орган е одобрил изменение, несъвместимо с влязло в сила съдебно решение.

По разноските:

При този изход на спора жалбоподателят има право на направените по делото разноски. Представен е списък по чл. 80 ГПК. От доказателствата по делото се установяват следните разноски: държавна такса в размер на 10,00 лева (5,11 евро); депозит за особен представител в размер на 50 (петдесет) евро; депозит за СТЕ в размер на 400 (четиристотин) евро; адвокатско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) евро. Относно депозита за особен представител съдът съображава, че първоначално е внесен депозит от 500 лева (255,65 евро), но с протоколно определение от 26.02.2026 г. е разпоредено на особения представител да се изплати само 50 евро, а остатъкът да бъде възстановен на жалбоподателя. Депозитът за вещо лице е внесен от жалбоподателя и е изплатен на вещото лице след приемане на заключението, поради което следва да бъде присъден изцяло. По отношение на адвокатското възнаграждение съдът съображава, че в договора е уговорено възнаграждение в размер на 1000 евро, като същият размер е претендиран и в списъка на разноските. В графата за платена сума е налице вътрешно несъответствие, доколкото цифрово е посочено 1000,00 лева (511,29 евро), но словом е изписано „хиляда евро“. С оглед цялостното съдържание на договора, уговорената валута, словесното изписване и списъка на разноските съдът приема, че доказано платеното адвокатско възнаграждение е 1000 евро.

Съдът намира възраженията за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователни. Делото се отличава със значителна фактическа и правна сложност - обемна административна преписка, множество реституционни и съдебни актове, спор относно допустимостта и срока за оспорване, главно искане за нищожност, участие на множество заинтересовани страни, съдебно-техническа експертиза и писмена защита. При тези данни, съдът приема, че адвокатското

възнаграждение не е прекомерно.

Сторените от жалбоподателя разноси следва да бъдат възложени в тежест на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, доколкото АГКК е юридическо лице, към което принадлежи СГКК - С. като нейно териториално звено на основание чл. 10 ЗКИР.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 33 състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 18-12873/16.11.2023 г. на началника на Служба по геодезия, картография и кадастър - С., с която е одобрено изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], ЕКАТТЕ 68134, общ. Столична, състоящо се в заличаване на поземлен имот с идентификатор 68134.4325.9404, нанасяне на поземлен имот с идентификатор 68134.4325.9520 и нанасяне на поземлен имот с идентификатор 68134.4325.9521;

ОСЪЖДА Агенцията по геодезия, картография и кадастър да заплати на М. Л. М., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1455,11 (хиляда четиристотин петдесет и пет евро и единадесет цента) евро, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: